

Honden VERHALEN

Waargebeurde verhalen
over fantastische honden

geschreven door Penelope Rich
geïllustreerd door Isabel Munoz

Inhoud

Onze relatie met honden	4	HOOFDSTUK 3	
		Bijzondere honden	50
HOOFDSTUK 1		Hachiko	53
Ongelooflijke reizen	6	Masha	55
Belka & Strelka	8	Capitan	56
Antis	11	Superzintuigen	58
Bob	13	Reef	61
Bobbie	15	Jasmine	63
Verkenners	16	Frida	64
Baekgu	19	K9 Killer	67
Balto & Togo	20	Bear	69
Bothie	23	KDOGS	71
Arthur	25		
Mera	26	HOOFDSTUK 4	
Gobi	29	Getalenteerde honden	72
		Pal (Lassie)	75
HOOFDSTUK 2		Rin Tin Tin	77
Hondenhelden	30	The Lauenburger Allstars	78
Stubby	33	Filmsterhonden	80
Chips	35	TreT	83
Oorlogshonden	36	Otto	84
Bamse	38	Purin	87
Hairy Man	41	Richochet	89
Morocho	43	Chaser	91
Czarue	44	Endal	92
Ajax	47		
Graf	49	Voor je pup en hond zorgen	94
		Verder lezen	96
		Met dank aan	96

Onze relatie met honden

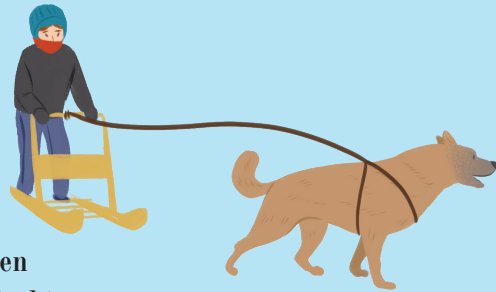
De hond wordt vaak de beste vriend van de mens genoemd. Ze zijn overal heel populair als huisdier, maar ze verrichten ook honderden nuttige taken, van het bijeendrijven van schapen tot het redden van mensenlevens.

Men is in het algemeen van mening dat de hond – zoals wij die tegenwoordig kennen – van de wolf afstamt, duizenden jaren geleden. Als je naar een husky kijkt of een Duitse herder dan zie je de gelijkenis wel, maar hoe zit dat met een piepkleine chihuahua of een teckel?

De reden dat je tegenwoordig honden in alle vormen, maten en patronen hebt, is dat de mens met de natuur is gaan rommelen. Men ging honden fokken met eigenschappen die nuttig voor ons waren – eigenschappen als kracht, intelligentie, snelheid of een goed jachtinstinct.

In besneeuwde landschappen hadden mensen honden nodig die sterk genoeg waren om een slee of een boomstam voort te trekken en waarvan de vacht dik genoeg was om de kou te trotseren. Anderen hadden behoefte aan snelle jagers om hen te helpen voedsel te vergaren. Voor de jacht op konijnen waren kleine honden nuttig, die de konijnen kleine ruimtes in konden volgen. En voor de jacht op vogels deden mensen graag een beroep op retrievers, die de vogels konden opsporen en naar hen terugbrengen.

Tegenwoordig zijn er meer dan driehonderd hondenrassen, die allemaal hun eigen kenmerken hebben. Veel honden verrichten nog altijd de taken waar ze voor gefokt zijn. Collies en koolies drijven nog steeds het vee bijeen. Retrievers, spaniels en waterhonden helpen nog altijd bij de jacht. Maar met het veranderen van de wereld is het werk dat sommige rassen doen ook veranderd. Hazewindhonden jagen nog altijd op konijnen, maar de konijnen zijn niet echt en nu doen ze het voor de sport, niet om te jagen. Mechelse herders werden gefokt voor de veedrijverij, maar zijn nu het populairste ras bij de politie en het leger.

Veel honden zijn tegenwoordig gewoon huisdieren. Soms kiezen we ze nog steeds uit op ras – een bepaald ras heeft misschien de eigenschappen of het uiterlijk dat we prettig vinden. En soms kiezen we ze op persoonlijkheid – wanneer we een speelse hond willen, bijvoorbeeld, of een zachtaardig dier. Of we adopteren een dier dat niet gewenst is, of slecht behandeld, en af en toe kiest een hond ons uit. Hoe een hond ook in huis komt, ze worden al snel deel van het gezin.

Bewezen is dat, wanneer baasje en hond elkaar aankijken, er een gelukshormoon vrijkomt bij zowel mens als dier. Dat is ook het geval wanneer we ze aaien of met ze spelen. Het is een wederzijds gevoel en we noemen het liefde.

Bob

Bob was een sjofele collie die in de jaren 1880-1890 een vrolijk en vrij bleventje leidde op het spoor net van Zuid-Australië. In de treinen was hij zo'n vertrouwd gezicht dat een passagier een halsband voor hem had laten maken met daarop: 'Houd me niet tegen, laat me erdoor, want ik ben Bob, de hond van het spoor'.

Als puppy woonde Bob bij een man die een hotel in de buurt van Adelaide had. Vlak daarnaast werd een spoorlijn aangelegd waar Bob gefascineerd door raakte, hij bracht hier meer tijd door dan thuis. Op een dag nam een konijnenjager Bob en een aantal andere zwerfhonden mee om ze te trainen om op konijnen te jagen. Konijnen waren destijds een plaag in Australië, met desastreuze gevolgen voor de natuur en landbouwgewassen. Boeren en landeigenaren namen konijnenjagers in dienst en hun honden vingden de diertjes.

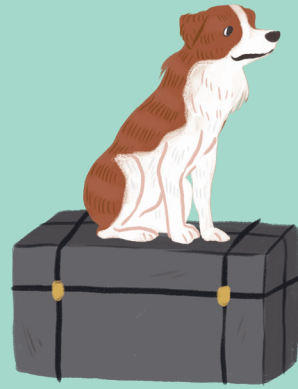
In de trein naar het noorden werd de conducteur, William Ferry, dol op Bob en bood aan hem te kopen. De konijnenjager liet hem weten dat hij Bob wel wilde ruilen voor een andere zwerfhond. William vond een ander zwervertje en toen werd Bob zijn makkertje op het spoor. Later werd William stationschef, maar Bob wilde niet beperkt zijn tot een station. Hij bleef een vrije ziel en zijn reizen voerden hem vele duizenden mijlen dwars door zuidelijk Australië, waarbij hij zelf zijn treinen uitkoos. Met alle machinisten was hij dikke maatjes, en ze liet Bob altijd aan boord springen. 's Avonds volgde Bob hen naar huis in de hoop dat hij te eten zou krijgen en keerde de volgende dag met hen terug. Hij vond het vooral leuk om boven op de kolenkist te zitten en hij was er dol op als de locomotief zijn fluit liet horen en rook uitbraakte. Als het zo uitkwam sprong hij ook op de tram en af en toe zelfs op een raderstoomboot die stroomafwaarts voer.

Het nieuws van Bob de Spoorhond verspreidde zich door heel Australië. Men zegt dat hij behoorlijk oud is geworden en zijn halsband is te zien in het National Railway Museum in Port Adelaide. In 2009 werd er in Peterborough, waar Bob en William elkaar ontmoet hadden, een standbeeld van hem onthuld.

Bobbie

Bobbie was een mooie Schotse collie, die wereldwijd in het nieuws kwam toen hij erin slaagde weer terug te keren naar huis, nadat hij tijdens een reis kwijt was geraakt, 4.000 km van huis. Niemand weet hoe Bobbie thuis is gekomen, maar hoe hij vermist raakte, was uitgebreid vastgelegd.

Bobbie was het geliefde huisdier van de familie Brazier, eigenaars van een lunchrestaurant in Silverton (Oregon, Verenigde Staten). In februari 1924 gingen ze met de auto op bezoek bij familie in Indiana en ze namen Bobbie mee. Toen ze in de buurt van Wolcott gingen tanken, werd Bobbie aangevallen door een paar plaatselijke honden die hem wegjoegen. Na een dagenlange zoektocht, accepteerde de familie dat hij vermist was en keerde verdrietig terug naar huis. Ze dachten dat iemand hem vast zou vinden en lieten instructies achter over hoe ze hem met de trein terug naar huis konden sturen, maar zes maanden lang hoorden ze niks. Toen op een dag zag een van de dochters van het gezin op Main Street een hond op haar af lopen. Hij was dun, en zijn vacht zat vol klitten, zijn nagels waren afgesleten en zijn poten pijnlijk, maar hoe dichterbij haar kwam hoe meer ze ervan overtuigd raakte: het was Bobbie! Ze nam hem mee terug naar het restaurant en iedereen was enorm blij hem te zien. Bobbie werd getraceerd op een feestmaal met ijs toe.

Hoe hij erin geslaagd was zes of zeven staten te doorkruisen, inclusief de Rocky Mountains in de winter, is een raadsel, maar het verhaal van Bobbie ging de hele wereld over. De familie kreeg brieven van mensen die onderweg voor Bobbie hadden gezorgd, tegelijk met zakkenvol fanmail.

Bobbie speelde zichzelf in een film (*The Call of the Wild*) heette, en verwekte vijftien puppy's, allemaal mannetjes. Een ervan, Pal, voerde de eerste huisdierenparade aan van Silverton – een evenement dat nu jaarlijks plaatsvindt.

VERENIGDE STATEN

Stubby

Stubby is een van de beroemdste hondenhelden uit de Eerste Wereldoorlog. Het was een zwerfhond, een bullterriërpuppy die werd geadopteerd door soldaat J. Robert Conroy tijdens een trainingskamp. Conroy noemde hem Stubby [Stubby betekent stomp] vanwege zijn stompe staartje, maar hij had ook korte pootjes en een stomp neusje, dus de naam paste goed bij hem.

In Conroy's infanterieregiment waren honden niet toegestaan maar Stubby vrolijkte de soldaten die zich voorbereidden om ten strijde te trekken op en dus lieten ze hem blijven. Hij deed mee met de driloefeningen en leerde zelfs hoe hij moest salueren, waarbij hij zijn pootje op zijn oog legde.

Toen het regiment vanuit de VS per schip op weg ging naar Frankrijk, smokkelde Conroy Stubby mee aan boord, weggestopt in zijn jas. Toen hij op zee door Conroy's bevelhebber ontdekt werd, was Stubby's saluut voldoende om hem van verstekeling tot mascotte van het regiment te promoveren.

Stubby diende acht maanden lang aan het front samen met Conroy en bleek een waardevol lid van het regiment te zijn. Hij doodde de ratten die anders het eten van het regiment zouden verschalken, waarschuwde voor inkomende artilleriegranaten lang voordat de soldaten ze konden horen en en tegen gasaanvallen lang voordat de soldaten gas roken. Stubby had zijn eigen gasmasker en toen zijn regiment een Frans stadje heroverde, maakten een paar dames een jasje voor hem waar de soldaten medailles op speldden. Hij liet zien dat hij heel goed was in het opsporen van gewonde soldaten en hij troostte hen tot de legerarts arriveerde. Ook ving hij op een avond een Duitse spion door hem in zijn been te bijten en hem ter plekke vast te houden tot er hulp arriveerde.

Tegen het einde van de oorlog had Stubby in zeventien veldslagen gediend en was hij twee keer gewond geraakt. Uit dankbaarheid werd hij benoemd tot sergeant en werd er een nieuwe gouden medaille op zijn jasje gespeld.

Na Stubby's terugkeer in de VS nam hij deel aan veel optochten en ontmoette hij drie presidenten.

Otto

Als je in 2015 door een prachtig park aan de kust van Lima, Peru, aan het wandelen was, had je je ogen misschien niet kunnen geloven – daar was een Engelse bulldog van twaalf kilo het Guinness Book of Records in aan het skateboarden. Hij heette Otto, maar hij was niet alleen goed op het skateboard.

Zijn baasjes, Luciana Viale en Robert Rickards, hadden beelden gezien van Tillmans, een andere bulldog die indrukwekkende dingen deed op een skateboard. Ze besloten Otto toen hij nog klein was al kennis te laten maken met de sport. Nadat hij eerst alleen op de wieltjes had zitten kauwen, besepte Otto dat het leuker was om erop te rijden. Engelse bulldoggen zijn vaak erg ontspannen dieren, maar Otto was even energiek en sportief als zijn baasjes. Ze namen hem vaak mee naar het strand, waar hij leerde surfen en skimboarden, maar in skateboarden was hij het best.

Otto was drie toen hij een gooi deed naar het Guinness World Record voor het langste skatetraject dwars door een menselijke tunnel heen. Het was nogal een spektakel, dertig mensen die daar achter elkaar op een pad in het Parque de Miraflores opgesteld stonden met uitzicht over de Stille Oceaan. En Otto deed het helemaal goed. Met zijn voorpoot gaf hij het board een zet en sprong er vervolgens bovenop, terwijl hij heuvelafwaarts ging. Hij manoeuvreerde het skateboard door de tunnel, en dreef zichzelf tot het einde toe voort. Zijn tong bungelde uit zijn brede bek en het zag eruit of hij van oor tot oor aan het lachen was. Hij had het gefikt en kreeg ter plekke zijn record uitgereikt. Daarna speelde hij nog een rolletje in een tv-reclame en werd genomineerd voor een World Dog Award in de categorie ‘Hot Dog’. Hij werd verslagen door Dally, de paardrijdende hond.

Otto stierf helaas in 2019, maar had wel eerst nog vier schattige bulldogpuppy’s verwekt, nadat Luciana en Robert een vriendinnetje, Lolita, voor hem gevonden hadden. Er slingeren nog altijd wat skateboards in huis rond, dus misschien zal een van hen in hun vaders pootsporen treden.

